

og der findes Betegnelſer, ſom jeg, der har havt ſaa Meget at gjøre med Fiſſeri, ikke veed nogen Beſted om, men den indeholder ikke Hovedbeſtemmelſer om, hvorledes Fiſſeriet egentlig ſkal ophjælpeſ. Jeg tror, at jeg viſtnok uden Modſigelſe vil kunne udtale, at Ingen, hverken jeg eller Nogen, vil føre nogen Bebreidſelſe mod Miniſteren for, at der ikke har været gjort Mere tidligere, men ſamtidig tror jeg ogſaa rolig at turde udtale, at jeg tror, at Miniſteren mangler Kræfter, hvortil han kan ſtøtte ſig for at fremlægge noget Klart, for at rulle op for hele det danſke Publikum, hvilken Værdi og Betydning der ligger i vort Fiſſeri herhjemme. Det kan ikke ſtaffes tilveie, uden at der er Ombedsmænd, der offre deres Liv til denne Sags Underſøgelſe. Jeg ſkal her igjen, hvad jeg engang har gjort tidligere, henviſe til Sverrig og Norge; der er flere, ſaavidt jeg erindrer, 4 Fiſſerintendantier i Sverrig. Jeg har endogſaa ſet for nylig, for ca. 14 Dage ſiden, at Landbefolkningen har i den Grad havt Interelſe for Fiſſeriet i Sverrig, at den ved private Tilſtud har oprettet Stoler for Fiſſerielever, i hvilke de oplæres til, hvilke Redſtaber de ſkulle bruge. Endelig ſkal jeg endnu udtale, at man har begyndt bagfra paa hele denne Sag. Man burde ſtrag have truffet den Poſt frem, ſom er den vigtigſte for vort Fiſſeri: Hvad tilhører Danmark, og hvor have Udlandinge Lov til at komme? Det er Begyndelſen af det Hele, ſaa kunne vi ſenere komme til, om den, der førſt har ſat ſit Redſtab, ſkal have Lov til at have det ſtaaende ſaa og ſaalænge oſv., det er det Underordnede, det er et indre Spørgſmaal i Fiſſeriet. Hvad der er internationalt, og hvad der for Danmark er nationalt Farvand, maa førſt frem. Det ligger rimeligviſ, ſaavidt jeg kan ſe, udenfor Indenrigsminiſteriets Omraade at afgjøre det, men, det veed jeg, er netop det Spørgſmaal, der har givet Anledning til alle de Skrivelſer og Omtaler og det ene Lovforſlag, der fremkom om Drivvaadſfiſſeriet, fordi det netop var diſſe Fremmede, der bragte Drivvaad herind, ſom vi dengang ikke kjendte. Jeg kan aldrig tro, at det kan være korrekt, naar man ſiger, at der i ſin Tid i Eſſefjorden har ligget fuldt op af fremmede Fiſſere, ligegyldige med hvilke Redſtaber de brugte, og at det Samme har været Tilfældet ved Svendborgſund og Middelfart. Jeg kan oplyſe Thinget om, at jeg i ſin Tid har modtaget en ſaadan Mængde Skrivelſer angaaende Fiſſeriet, og navnlig Klager over frem-

mede Fiſſere, at jeg kunde anføre en Mængde Exempler derpaa, men jeg hører til dem, der tro, at diſſe Skrivelſer og Meddelelſer, ſaa til den Ene og ſaa til den Anden, egentlig ikke gjøre noget Godt, naar de komme frem blot ſom Anmodning eller Genſtilling til Miniſteren; de blive ikke tilſtrækkelig underſøgte. Men jeg ſkal imidlertid nævne en, jeg har ſaaet for ganſte nylig, ſom ligner de andre. Det angaar Guldborgſund. I diſſe Dage ligger der 4—5 tydiſke Gveter, ſom ſætte deres Garn ud fra Kyſt til Kyſt i Farvandet, og det kan ikke betvivleſ, at Guldborgſund er et danſk Farvand. Jeg tror derfor, for virkelig at fremme Sagen med tilſtrækkeligt Held og paa en ſaadan Maade, at der kommer noget Godt og Sundt og Fornuſtigt ud af den, maa det Førſte være, at det bliver lovbeſtemt, hvad der tilhører Danmark af Farvand, og hvor Udlandinge have Lov til at drive Fiſſeri. Det Næſte maa være, at der bliver bevilget Indenrigsminiſteren tilſtrækkelige Midler til, at han kan ſaae ſaadanne Raadgivere — jeg kalder dem Fiſſerintendantier, Inſpektører — at der derved kan ſaaes en paalidelig, ſund og god Oplyſning om den Betydning, Fiſſeriet har herhjemme. Naar førſt det er gjort, tror jeg, det er tidſnok, at der kommer mere detaillerede Love om Garn og deſlige.

Jagd: Jeg ſkal tillade mig førſt at berigtige en noget mærkelig Miſforſtaaelse af mine Ord, ſom blev førſt fremsat af det ærede Medlem for Beile (Berg) og ſaa af det ærede Medlem for Viborg Amt (Thorup), at jeg nemlig ſkulde have udtalt, at min egen Mening veglede, naar jeg den ene Gang hørte Drivvaadſfiſſerne udtale ſig, og den anden Gang hørte de lokale Fiſſere udtale ſig, ſom have faſte Stader. Jeg taler ſlet ikke om min egen Mening, fordi jeg ikke tror, at min Mening vil ſaae nogen Indflydelſe paa Regjeringens Afſattelſe af Lovforſlaget; men jeg taler om, hvad der vil ſaae Indflydelſe paa Regjeringens Afſattelſe, nemlig Flertallets Mening i denne Sal, forſaavidt Regjeringen kjendte den. Det var alſaa om Flertallets, eller, om man vil, om Thingets Mening, at jeg ſagde, at jeg var ude af Stand til at have nogen Anſkuelse i denne Sag, og ſaalædes var det ogſaa temmelig overflødig, naar det ſamme ærede Medlem fra Viborg Amt kom med en Slags Genſtydning til, at jeg ſelv i Udvalget maatte kunne have bidraget mere til, at Sagen blev fremmet. Han maa være